

CONCILIO VALLETANUM.**CANON II.**

Ut defuncto Episcopo, de rebus ipsius vel Ecclesiæ nullus quidquam præsumat.

Hoc etiam placuit, ut Episcopo ab hoc sæculo, iubente Domino, arcessito, clerici ab omni omnino suppellectile vel quacumque in domo Ecclesiæ vel Episcopi, in libris, in speciebus, utensilibus, vasculis, frugibus, gregibus, animalibus vel omni omnino repaces manus abstineant, et nihil latronum more diripient; qui si nec canonum auctoritate cohibiti fuerint, omnia quæ pervaserint, metropolitani vel omnium provincialium sacerdotum distinctione coacti, in pristinum statum redintegrare cogantur, ut nihil antistiti vel dispensatori futuro necessariorum sub hac justa constitutione depereat. Quod ut confidentius iustitia manente servetur, secundum Regiensis synodi constituta, Episcopo à corpore recedente, vicinior illi accedit Episcopus, qui ex more exequiis celebratis, statim Ecclesiæ ipsius curam districtissimè gerat, ne quid ante ordinationem futuri Pontificis inhabitum clericorum subversioni vel direptioni jam liceat, ita ut de repertis omnibus inspectior censitio descriptio que fidelissima, si fieri potest, intra octavas defuncti sub diligentia præsentis Episcopi peragatur: dehinc ad metropolitani notitiam habita ordinatio vel descriprio deferatur, ut ejus electione talis persona ordinanda domus ecclesiasticae procuretur, quæ valeat consueta clericis stipendia dispensare, et creditarum sibi rerum, si forsitan tarditas in Episcopo ordinando successerit, metropolitano congruis temporibus reddere rationem: ut sub hac salubri constitutione

clericci, stipendiis suis omnino contenti, labores non diripient Episcopi decedentis, et ad vacuam Ecclesiæ domum futurus Pontifex non sine dolore succedat, sed magis de prædecessoris sui dimisso possit et ipse gaudere et aliis ministrare.

CONCILIO TOLETANUM XII.**CANON VI.**

De concessa toletano Pontifici generalis synodi potestate, ut Episcopi alterius provinciæ cum conniventia principum in urbe regia ordinentur.

Illud quoque collatione mutuò decernendum nobis occurrit, quod in quibusdam civitatibus, decendentibus Episcopis propriis, dum differtur diu ordinatio successoris, non minima creaturæ, et officiorum divinorum offensio, et ecclesiasticarum rerum nocitura perditio. Nam dum longè latèque diffuso tractu terrarum commeantium impeditur celeritas nuntiorum, quod aut non queat regiis auditibus decedentis præsulis transitus innotesci, aut de successore morientis Episcopi libera principis electio præstolari, nascitur sæpe et nostro ordini de relatione talium difficultas, et regiæ potestati, dum consultum nostrum pro subrogandis Pontificibus sustinet, injuriosa necessitas. Unde placuit omnibus Pontificibus Hispaniæ atque Galliæ, ut salvo privilegio uniuscujusque provinciæ, licetum maneat deinceps toletano Pontifici, quoscumque regalis potestas elegerit, et jam dicti toletani Episcopi judicium dignos esse probaverit, in quibuslibet provinciis, in præcedentium sedium præficere præsules, et decendentibus Episcopis eligere successores; ita tamen, ut quisquis ille fuerit ordinatus, post ordinatio-nis suæ tempus infra trium mensium spatium pro-

DECRETA PAPÆ SIMPLICII

DIRECTA AD CENONEM HISPALENSEM EPISCOPUM
DE COMMISSA VICE APOSTOLICÆ SEDIS.

Dilectissimo fratri Zenoni, Simplicius.

Plurimorum relatu comperimus dilectionem tuam servore Spiritus Sancti ita te navis ecclesiasticæ gubernatorem existere, ut naufragii detrimentum Deo auctore non sentiat. Talibus idecirco gloriantes indiciis congruum ducimus vicaria sedis nostræ te auctoritate fulciri, cuius vigore munitus apostolicæ institutionis decreta, vel sanctorum terminos Patrum nullo modo transcendи permittas; quoniam digna honoris remuneratione cumulandus est, per quem in his regionibus divinus crescere innotuit cultus. Deus te incolumem custodiat, *frater carissime.*

EPISTOLA EJUSDEM LEONIS

AD THURIBIUM ASTURICENSEM EPISCOPUM.

Leo Episcopus, Thuribio Episcopo, salutem.

Quàm laudabiliter pro catholicæ fidei veritate movearis, et quàm sollicitè dominico gregi devotionem officii pastoralis impendas, tradita nobis per diaconum tuum fraternitatis tuæ scripta demonstrant; quibus notitiæ nostræ insinuare curasti, qualis in regio-

nibus vestris de antiquæ pestilentiae reliquiis errorum morbus exarserit. Nam et epistolæ sermo, et commonitorii series, et libelli tui textus eloquitur Priscilianistarum apud vos sc̄tidissimam recaluisse sentinam.

Frusta utuntur catholico nomine, qui istis impiatibus non resistunt. Possunt hæc credere, qui possunt talia patienter audire? Deditus itaque litteras ad fratres et coepiscopos nostros Tarragonenses, Carthaginenses et Lusitanos, atque Gallæcos, eisque concilium synodi generalis indiximus. Ad tuæ dilectionis sollicitudinem pertinebit, ut nostræ ordinationis auctoritas ad prædictarum provinciarum Episcopos deferatur. Si autem aliqui, quod absit, obstiterint, quominus possit celebrari generale concilium, Gallæcia saltem in unum conveniant sacerdotes, quibus congregandis fratres nostri Idatius et Coeponius imminebunt, conjuncta cum eis instantia tua, quò citius vel provinciali conventu remedium tantis vulneribus afferatur. Datum XII kalendas augustas Callipio et Ardabure consulibus.

CONCILII SARDICENSE.

CANON IV.

De Episcopo adjudicato.

Osiris Episcopus dixit: Quòd si aliquis Episcopus adjudicatus fuerit in aliqua causa, et putat se habere bonam causam, et iterum judicium renovetur, si vobis placet, sancti Petri apostoli memoriam honoremus, ut scribatur, vel ab his qui examinarunt vel etiam ab aliis Episcopis qui in provincia proxima mo-

rantur, romano Episcopo; et si judicaverit renovandum esse judicium, renovetur, et det judices; si autem probaverit talem causam ut ea non replicentur quæ acta sunt, quæ decreverit romanus Episcopus confirmata erunt: si ergo hoc omnibus placet, statuantur. Synodus respondit: Placet.

CANON V.

De Episcopis à synodo depositis.

Gaudentius Episcopus dixit: Addendum est, si placet, huic sententiæ, quam plenam sanctitate protulisti, ut quum aliquis Episcopus depositus fuerit eorum Episcoporum judicio qui in vicinis commorantur locis, et proclamaverit agendum sibi esse negotium in urbe Romana, alter Episcopus in eadem cathedra, post appellationem ejus qui videtur esse depositus, omnino non ordinetur, nisi causa fuerit in judicio romani Episcopi determinata.

CANON VII.

De Episcopis accusatis.

Osius Episcopus dixit: Et hoc placuit, ut si Episcopus accusatus fuerit, et judicaverint congregati Episcopi regionis illius, et de gradu suo dejecerint eum, si appellaverit qui dejectus videtur et confugerit ad beatissimum Ecclesiæ Romanæ Episcopum, et voluerit audiri, si justum putaverit ut renovetur examen, scribere Episcopis dignetur Romanus Episcopus his qui in finitima et propinqua altera provincia sunt, et ipsi diligenter omnia requirant, et juxta fidem veritatis definiant. Quod si is qui rogat causam suam iterum audiri, deprecatione sua moverit Episcopum Romanum ut è latere suo presbyteros mittat, erit in po-

testate ipsius quid velit et quid aestimet: et si decreverit mittendos esse qui præsentes cum Episcopis judicent ut etiam habeant auctoritatem personæ illius à quo destinati sunt, erit in ejus arbitrio; si verò crediderit sufficere Episcopos provinciales ut negotio terminum imponant, faciet quod sapientissimo consilio suo judicaverit.

CANON I.

Episcopum non debere ad aliam civitatem se transferre.

Osius Episcopus dixit: Non minus mala consuetudo quam pernitirosa corruptela funditus eradicanda est, ne cui liceat Episcopo de civitate sua ad aliam civitatem transire. Manifesta est enim causa qua hoc facere tentant, quum nullus in hac re inventus sit Episcopus qui de majore civitate ad minorem transiret; unde appetit avaritiæ eos ardore inflammati, et ambitioni servire, et ut dominationem exerceant. Si ergo omnibus placet ut hujusmodi perniciies austrius vindicetur, nec laicam communionem habeat qui talis est. Universi dixerunt: Placet, etiam si talis aliquis extiterit temerarius, ut forsitan excusationem afferat quod populi litteras acceperit, quum manifestum sit premio et mercede paucos qui sinceram fidem non habent potuisse corrumpi, ut clamarent in Ecclesia ut ipsum petere viderentur Episcopum: omnino has fraudes damnandas esse arbitror, ita ut nec laicam communionem in fine talis accipiat; quod si vobis omnibus placet, statuite. Universi dixerunt: Placet.

CONCILIO CARTHAGINENSE III.**CANON XXXVIII.**

Ut non liceat fieri translationes Episcoporum.

Illud autem suggestimus mandatum nobis, quod etiam in Capuensi plenaria synodo videtur statutum, ut non liceat fieri rebaptizationes, reordinationes vel translationes Episcoporum: nam Crisconius, Villaregicus Episcopus, plebe sua derelicta, Tubuniensem invasit Ecclesiam, et usque in hodie commonitus secundum quod statutum fuerat, relinquere eamdem quam invaserat plebem contempsit. Adversus istum, quæ pronuntiata fuerant confirmata quidem audivimus; sed petimus secundum quod nobis mandatum est, ut dignemini dare fiduciam: quoniam necessitate ipsa cogente, liberum nobis sit rectorem provinciae secundum statuta glorioissimorum principum adversus illum adire, ut qui miti admonitioni Sanctitatis vestrae adquiescere noluit et emendare illicitum, auctoritate judicaria protinus excludatur. Aurelius Episcopus dixit: Servata forma disciplinæ non æstimabitur appetitus si à vestra charitate modestè conventus recedere detrectaverit, quum fuerit suo contemptu et contumacia, faciente etiam auctoritate judicaria, conventus. Honoratus et Urbanus Episcopi dixerunt: Hoc ergo omnibus placet? Ab universis Episcopis dictum est: Justum est; placet.

CONCILIO BRACARENSE II.**CANON VI.**

De non mutanda parochia.

Episcopum à propria parochia non liceat transire in aliam, neque sua sponte introire, neque invitatus, neque ab Episcopo coactus, sed permaneat in loco in quo à Deo est ordinatus, et in ea quam sortivit Ecclesiæ secundum antiquorum canonum constitutum.

DOCUMENTO QUARTO.

Sesion de Cortes (de Cadiz) del dia 26 de enero de 1812.

Por el ministerio de Gracia y Justicia se presentó y leyó un oficio del Sr. D. Nicolás María de Sierra, dirigido á los señores Secretarios de las Cortes, al cual acompañaba una carta del ministro Caballero á dicho señor Sierra, mandándole examinar la Colección española de Cánones, y quitar en su impresión todo lo que no fuese conveniente al sistema de su tiempo; y la contestación del señor Sierra resistiéndose á aquella orden.

prii metropolitani praesentiam visurus accedat, qualiter ejus auctoritate vel disciplinā instructus, condignè susceptæ sedis gubernacula teneat. Quod si per desidiam aut neglectu quolibet constituti temporis metas excesserit, quibus metropolitani sui nequeat obtutibus præsentari, excommunicatum se per omnia noverit, excepto si regia jussione impeditum se esse probaverit. Hanc quoque definitionis formulam, sicut de Episcopis, ita et de cæteris Ecclesiarum rectoribus placuit observandam.

CONCILII BRACARENSE II.

CANON I.

De electione Episcopi.

Non liceat populo electionem facere eorum qui ad sacerdotium provocantur, sed judicium sit Episcoporum, ut ipsi eum qui ordinandus est probent, si in sermone et fide, et in spirituali vita edocitus est.

CANON VIII.

De non constituendo Episcopo successore.

Episcopum non liceat ante finem vitæ alium in loco suo constituere successorem: si quis autem hoc usurpare tentaverit, talis constitutio irrita erit. Non ergo aliter fieri oportet nisi cum consilio et judicatu Episcoporum, qui post exitum præcessoris potestatem habent ordinare quem dignum elegerint.

EPISTOLA SIRICII PAPÆ

AD EUMERIUM, TARRACONENSEM EPISCOPUM, DE ARIANIS CATHOLICIS NON REBAPTIZANDIS.

Siricius Eumerio, Tarraconensi Episcopo, salutem.

Directam ad decessorem nostrum sanctæ recordationis Damasum fraternitatis tuæ relationem, me jam in sede ipsius constituto, quia sic Dominus ordinavit, inveni, quam quum in conventu fratrum sollicitius legeremus, tanta invenimus, quæ reprehensione et correctione sint digna, quanta optaremus laudanda cognoscere. Et quia necesse nos erat in ejus labores curasque succedere, cui per Dei gratiam successimus in honore, facto, ut oportebat, meæ provectionis prius indicio, ad singula, prout Dominus aspirare dignatus est, consultationi tuæ responsum competens non negamus: quia pro officii nostri consideratione non est nobis dissimulare, non tacere est libertas, quibus major cunctis christianæ religionis zelus incumbit. Portamus onera omnium qui gravantur; quin immo hæc portat in nobis beatus Petrus Apostolus, qui nos in omnibus, ut confidimus, administrationis suæ proteget et tuetur hæredes.

Explicuimus ut arbitror, frater carissime, universa quæ digesta sunt in querelam, et ad singulas causas, de quibus per filium nostrum Bassianum presbyterum ad Romanam Ecclesiam, utpote ad caput tui corporis, retulisti, sufficientia, quantum opinor, res-

ponsa reddidimus. Nunc fraternitatis tuæ animum ad servandos canones, et tenenda decretalia constituta magis ac magis incitamus, ut hæc, quæ ad tua consulta rescriptsimus, in omnium coepiscoporum nostrorum perferri facias notionem, et non solùm eorum qui in tua sunt diœcesi constituti, sed etiam ad universos Carthaginenses ac Bæticos, Lusitanos atque Gallæcos, vel eos qui vicinis tibi collimitant hinc inde provinciis, ut hæc quæ à nobis sunt salubri ordinatione disposita, sub litterarum tuarum profecitione mittantur. Et quamquam statuta Sedis apostolice vel canonum venerabilia definita nulli sacerdotum Domini ignorare sit liberum, utilius tamen, et pro antiquitate sacerdotii tui, dilectioni tuæ admodum poterit esse gloriosum, si ea, quæ ad te speciali nomine generaliter scripta sunt, per unanimitatris tuæ sollicitudinem in universorum fratrum nostrorum notitiam perferantur, quatenus et quæ à nobis non inconsultè, sed providè sub nimia cautela et deliberatione sunt salubriter constituta, intemera permaneant, et omnibus in posterum excusationibus aditus, qui jam nulli apud nos patere poterit, obstruantur. Datum tertio idus Februarias, Aradio et Bautone consulibus.

EPISTOLA INNOCENTII PAPÆ

AD DECENTIUM EPISCOPUM.

Innocentius Decentio, Episcopo Eugubino, salutem.

Si instituta ecclesiastica, ut sunt à beatis Apostolis tradita, integra vellent servare Domini sacerdotes, nulla diversitas, nulla varietas in ipsis ordinibus et consecrationibus haberetur. Sed dum unusquisque,

non quod traditum est, sed quod sibi visum fuerit hoc aestimat esse tenendum, inde diversa in diversis locis vel ecclesiis aut teneri aut celebrari videntur, ac fit scandalum populis, qui, dum nesciunt traditiones antiquas humana præsumptione corruptas, putant sibi aut Ecclesiæ non convenire, aut ab Apostolis vel apostolicis viris contrarietatem inductam. Quis enim nesciat aut non advertat id quod à principe apostolorum Petro Romanæ Ecclesiæ traditum est, ac nunc usque custoditur, ab omnibus debere servari, nec superinduci aut introduci aliquid, quod auctoritatem non habeat, aut aliunde accipere videatur exemplum, præsertim quum sit manifestum in omnem Italiam, Galliam, Hispanias, Africam, atque Siciliam, insulasque interjacentes nullum instituisse ecclesias, nisi eos, quos venerabilis Apostolus Petrus, aut ejus successores constituerunt sacerdotes? Aut legant, si in his provinciis alias Apostolorum inveniatur, aut legitur docuisse. Qui si non legunt, quia nusquam inveniunt, oportet eos hoc sequi, quod Ecclesia Romana custodit, à qua eos principium accepisse non dubium est, ne dūm peregrinis assertionibus student, caput institutionum videantur omittere. Sæpe dilectionem tuam ad urbem venisse, ad nobiscum in Ecclesia convenisse non dubium est, et quem morem vel in consecrandis mysteriis vel in cæteris agendis arcanis teneat cognovisse. Quod sufficere arbitrarer ad informationem Ecclesiæ tuæ vel reformationem, si præcessores tui minus aliquid aut aliter tenuerint satis certum haberem, nisi de aliquibus consulendos nos esse dixisses. Quibus idecirco respondemus, non quod te aliqua ignorare credamus, sed ut majori auctoritate vel tuos instituas, vel si qui à Romanæ Ecclesiæ institutionibus errant, aut commoneas, aut indicare non differas, ut scire valeamus, qui sint qui aut novitates inducunt, aut alterius Ecclesiæ quam Romanæ existimant consuetudinem esse servandam.